

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plăteac: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Războiul viitorului

De când au ajuns în Germania la putere național-socialiștii conduși de Hittler, lumea începe din nou să vorbească și să se teamă de războiu. Ar fi și Hittler un fel de Wilhelm al doilea, care crede că Germanii sunt și trebuie să fie cel dintâi popor al lumii, de cari trebuie să tremurăm cu toții. Național-socialiștii se înarmează acum pe față, nu mai vor să țină legămintele pe cari le-au făcut la încheierea păcii. Un ministru al lor a spus de curând, că Germania trebuie să se mărească cu Austria, cu partea nemțească din Elveția, să ia dela Franța provinciile pierdute în războiu, să ajungă din nou la coloniile pe cari le-a avut și la altele nouă.

Toate acestea nu le poate avea decât priuntru un nou războiu, dacă ar ieși din el biruitoare.

Pe de altă parte, conferențele pentru dezarmare — ce ar avea de țintă nepuțința izbucnirii războaielor viitoare — nu au dat până acum nici un rezultat. În loc să scadă, înarmările sporesc în toate țările, și pe față, și în ascuns. Toată lumea vede nebunia războaielor dintre țări și popoare, mai ales azi când armele și mijloacele de ucidere s'au înmulțit și s'au desăvârșit într'un chip îngrozitor. Și totuși toți se înarmează, fiecare de teama celuilalt.

După toate semnele, vremea în care „scuturile vor fi arse de foc”, prorocită în Biblie, e încă departe. Omenirea vede primejdia și totuși se pregătește să intre orbis în ea.

După pregătirile și noile mijloace de războiu, ce se fac, într'un nou războiu aproape nu se va mai face deosebire între cei de pe front, și cei din spatele frontului. Adevărat că încă în războiul trecut aproape toată populația unei țări a trebuit să sufere. Numărul mare al oștirilor, liniile și câmpurile de bătăe, de lungimi și mărimi necunoscute în bătăliile trecutului, au făcut să sângereze de gloanțe, de obuze, de gazuri, de boală și foamete, popoare întregi. Aeroplanele intraseră încă de atunci în joc; ele, în fața cărora cetățile și întăriturile nu mai aveau nici un preț.

Dar ceace s'a iscodit ea mijloace de ucidere dela războiu până acum, întrece orice închipuire omenească. Ni-se face părul măciucă de grozăviile pe cari le-a descoperit mintea omenească și despre

cari citim în gazete. — Câte însă nu se știu, câte se țin în taină!

Dacă un aeroplan poate duce azi atâtea umplături cu gaze otrăvitoare, încât poate învenina populația dintr'un oraș întreg, ne putem închipui ce va fi războiul viitorului! S'au descoperit otrăvuri atât de puternice, încât, lăsate din aeroplane, sau pe alte căi imprăștiante fiind, pot stinge orice urmă de viață în ținuturi întregi.

Războiul viitorului va fi cu adevărat războiul paserilor morții.

Lupta nu se va da numai pe fronturi, ci în tot cuprinsul țărilor. Moartea va fi sămănată pretutindenea, pe fronturi ca și în populația din spatele frontului.

Țările cheltuiesc de acum sute de milioane pentru măștile împotriva gazelor otrăvitoare, pentru pivnițe în cari să se ascundă orașe și sate întregi, la venirea paserilor morții.

Se pare că nu mintea omenească, ci duhul cel rău însuși iscodește noile mijloace de ucidere.

Dacă războiul viitorului nu va putea fi înconjurat, în urma lui nu va rămânea decât moartea și pustiu, și tot ce a câștigat omenirea în mii de ani de luptă, se va schimba în scrum. Toti văd și știu aceasta! Și totuși neamurile lumii se pare că încă nu au tăria, să voiască hotărât a nu cădea în nebunie.

(Dela secțiile „Astrei”).

A murit un mare fiu al Ardealului

† Dr Victor Bontescu

Sambătă în 28 Octombrie s'a stins, de-o grea boală, la clinica din Cluj, un mare fiu al Ardealului românesc. Dr. Victor Bontescu, aprig luptător național de pe vremuri, fost ministru și gingaș om de peană, nu mai este între cei vii! Boala neiertătoare l-a măcinat încet timp de 10 ani și firul vieții i-s'a curmat acum, spre marea jale a tuturor celor ce l-au cunoscut.

Răposatul era de fel din Hațeg, fiul avocatului Mihail Bontescu și, după mamă, nepot bun al marelui cărturar Gheorghe Barițiu. S'a născut la 17 Februarie 1879. Școalele le-a urmat la Hațeg, Orăștie, Brașov și Blaj. La Budapesta a luat diploma de avocat, stabilindu-se în orașul său de naștere.

Ca avocat a fost între cei mai neînfricați luptători pentru drepturile nației noastre în Ungaria de pe vremuri, cu peana și cu

legea în mână. Era vestit pentru inima sa românească, nu numai în ținutul Hațegului, ci în toate meleagurile locuite de Români. A fost tovarăș bun cu Dr Aurel Vlad, în timpurile când soarta Ardealului era în mâinile grofilor și baronilor dela Budapesta.

Pe vremea războiului era împărțit la Curtea Marțială, silindu-se din răspuseri să mântuie din ghiarele judecăților ungurești pe soldații români încăpuți în temnițele militare. Pentru simțirile sale românești Ungurii l-au și dat afară dela Curtea Marțială și l-au trimis la front.

După eliberare Ardealului Dr Victor Bontescu a fost membru al Consiliului Dirigent, căd însuși cu mâna sa a făurit planul de lege pentru împărțirea pământului la țărani. Curând după unire a ajuns și ministru la București, culegând multă amărăciune mai ales din partea liberalilor, cari l-au atacat cu multă înverșunare pentru dragostea cu care apăra interesele Ardealului. Atacurile erau însă nedrepte, căci Victor Bontescu a fost om cinstit toată viața sa, dovadă că, după înaltele slujbe ce le-a purtat, a murit sărac și părăsit.

Victor Bontescu a fost și un suflet gingaș de poet, cântând în versuri alese frumșetele pământului și ale sufletului românesc. În timpul războiului a adunat cu mare sărguință cântecele soldățești și le-a tipărit la Cluj spre mângâierea celor rămași acasă la vatră, a mamănilor și a soțiilor îndurerate.

Suflet deschis și prietenos, chiar și în timpul din urmă, când era mâncat de boală și de lipsuri, Victor Bontescu avea totdeauna pe buze o glumă de învioreare, o vorbă de petrecere frumoasă, românească. Cei cari l-am cunoscut de aproape, nu-l vom uita niciodată. Cum se cuvine să nu-l uite întreg neamul, căci a fost croit din aluat ales, om cinstit și mare binefăcător al poporului.

Spre veșnică odihnă a fost dus și așezat, lângă părinții săi, la Hațeg.

Fie-i partea cu dreptii!

Volnță tare. Bancherul Donoghue din Baltimore (America) a fost declarat în 1922 falit. Îngrozit de aceasta, el a avut un atac de nervi și a rămas mut. Când și-a revenit, a început să muncească cu înfrigurare și să-și plătească datornicii în rate lunare regulate. În forma aceasta mai mulți înși dintre celce l-au dat împrumuturi, au început să aibă din nou încredere în el. După 10 ani de muncă Donoghue și-a plătit toți datornicii și apoi i-a revenit graiul. Prietenii lui l-au întrebat, cum se poate una ca aceasta. El l-a răspuns că nici n'a fost mut nici odată, dară că s'a hotărât să nu vorbească până când nu se va vedea scăpat de datorii.

Prea mult prețuim cele pământești

Evangelia din Dumineca V. după Înălțarea sf. Cruci ne arată răsplata bogăției pământești în lumea cealaltă. Zădarnic ni-se citește însă această evanghelie an de an în sfintele noastre biserici, că nouă nici prin gând nu ne trece să luăm pildă dela Lazar cel sărac, ci, parcă e făcătură, îl urmăm regulat și aproape fără greș pe bogatul care se îmbrăca în porfiră și vison, veselindu-se în toate zilele minunat.

Dacă am avea pururea în vedere faptul că noi suntem străini și călători pe acest pământ, altfel ne-am întocmi viața. Și bine să ne însemnăm că noi de fapt străini și călători suntem pe acest pământ.

I. Suntem străini, adică pământul acesta nu este patria noastră, ci noi aici suntem numai oaspeți, și încă oaspeții lui Dumnezeu. Ce urmează din aceasta?

1. Că bunurile pământești nu sunt ale noastre, ci că ni-s'au dat în folosință. Că până și cea din urmă bucătică de pâine este a lui Dumnezeu. Casa în care locuim, pământurile pe cari le lucrăm, mașinile pe cari le punem în mișcare, toate, toate sunt ale lui Dumnezeu.

De aceea trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate bunătățile pământești pe cari ni le-a dat. Iată pentru ce se rugau părinții, moșii și strămoșii noștri atât înainte cât și după mâncare. Astăzi pentru ce se roagă așa de puțini oameni înainte și după mâncare? Fiindcă nu-și dau seama că sunt străini pe acest pământ.

Bunurile pământești trebuie să le știm și folosi. Oă doar noi suntem numai uzufructuari (adecă numai ne folosim de venitele moșiei) și administratori ai averilor pământești. Pentru ce sunt astăzi atâția șomeri, atâția necăjiți și săraci? Pentru că celorce le-a dat Dumnezeu în folosință marile averi, le folosesc numai pentru sine, iar la ceilalți oameni nici nu se gândesc. Așadară cei mai mulți sunt uzufructuari și administratori răi, cari nu-și dau seama că și lor le poate suna odată în urêche cuvintele Domnului: »Nebune, întru această noapte vor să ceară sufletul tău dela tine, dară cele ce ai gătit ale cui vor fi« (Luca 12,20)?

2. Că tocmai fiindcă suntem străini pe acest pământ, nu în plăcerile pământești trebuie să ne căutăm îndestulirea și fericirea, pentru că nu există plăcere pământească să ne poată mulțumi vreme mai îndelungată. Aceasta a recunoscut-o însuș marele general Iuliu Caesar (mort la anul 44 înainte de Hristos), care când a cucerit o jumătate de lume și a gustat din toate plăcerile de pe acele vremuri, a întrebat: »Atâta e tot?« Da, fiindcă cu cât guști mai mult din ele, cu atâta ai gusta și mai mult, ca dintr'o mâncare bună.

Mai mult, aceste plăceri mai sunt și foarte primejdioase. Ele ne pot pricinui chiar dureri mari. Iată pentru ce trebuie să facem și noi asemenea sfântului apostol Pavel care spune în epistola sa întâie către Corinteni: »Imi muncese trupul meu și-l supun robiei, ca nu cumva propovăduind altora, însumi să mă fac netrebnic« (9,27). Ce folos a avut bogatul din sf. evanghelie de astăzi că s'a îmbrăcat în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele minunat? A ajuns în iad. Și acolo cât s'a străduit să-și încunoștințeze cel puțin rudeniile despre soartea grozavă care l-a luat în primire, dar n'a putut să facă nimic. Oare pentru ce n'am putea lua învățatură dela el?

II. Suntem călători aici pe pământ, după cum zice sf. Scriptură: »Nu avem aici cetate stătătoare, ci pe cea viitoare o căutăm« (Evrei 13,14).

1. Ținta aceasta trebuie să o avem pururea în vedere. De aceea trebuie să ne dăm seama întruna că de unde ne tragem originea. Despre regele polon Boleslau se spune că ori de câte ori îndeplinea vreun lucru mai însemnat, privea la chipul tatălui său și zicea: »Doamne tereste, să fac ceva ce este nevrednic de tine«. Tatăl nostru cel din ceruri cu cât este mai presus decât tatăl regelui Boleslau, și noi cu toate acestea câte lucruri nevrednice de el nu facem, tocmai fiindcă ne uităm de originea, de obârșia noastră.

Să nu fim sclavii ci stăpânii acestui pământ. Cei mai mulți dintre noi adecă nu știu face altceva decât să adune la comori peste comori. Numai la aceasta una se gândesc, numai aceasta una o au în vedere. Și dacă nu-și află în lumea aceasta îndestulirea tuturor poftelor, iau un revolver și se împușcă, ori o funie și se spânzură. Da, fiindcă nu ei stăpânesc pământul, ci pământul și toate plăcerile lui îi stăpânesc pe ei.

2. Și tocmai fiindcă suntem călători pe acest pământ, trebuie să ținem drumul cel drept. Iar drumul cel drept este drumul poruncilor dumnezeiești. Ce e drept, drumul acesta e cam greu, dar trebuie făcut. Am văzut odată pe peretele din afară a unei biserici vechi închipuit drumul spre iad și drumul spre raiu. Acesta din urmă era strâmt și greu de străbătut, așa că bieții călători îl străbăteau cu foarte mare greutate. În schimb cel spre iad era larg, bine pietruit și ușor de străbătut, așa că cei mai mulți îl străbăteau în trăsuri frumoase și comoade. Ce folos însă, că se găta în văpaie! De aceea să mai lăsăm din cele plăceri pământești, să ținem poruncile și atunci cu siguranță că nu ne vom întâlni cu bogatul pe lumea cealaltă.

Dacă voim să nu perdem drumul

Foița „UNIRII POPORULUI“

Grișul Alb

Prin câmpia monotondă,
Ca un șarpe auriu
Trece Grișul alb, ce 'ntondă
Cântec vesel și sglobiu.

Dar, din ce în ce, mai rare
S'aud cântecele lui,
Iar durerile-i amare
Nu le spune nimănui.

Griș Alb, spune-ne-o poveste,
Vreo 'ntâmplare din trecut,
Cum n'a fost, nici nu mai este.
Dar tu, veșnic murmuri... mut...

Cine oare te 'nșelege
Că ce spui când tot murmuri,
Căci nu treci prin țări vitrege,
Nici nu te stingi prin păduri.

Grișul Alb își vede drumul,
Ca un șarpe auriu,
Aprinsând în urmă-i scrumul
Gândurilor ce-l mai fin...

Griș Alb!... nevinovăție
Porți în unda-ți ca o fată.
Tu, al nost ești pe vecie,
Iar a ta, câmpia toată!

V. Gr. Flueras

Doamna Raveca și domnul Trifon la oraș

de Nicolae Lupu

(Continuare și sfârșit)

Intrară în restaurantul cel mai apropiat de gară. Puseră pachetele într'un colț și se așezară la masa cea mai aproape de ușă, după ce mai întâi lutrebă Trifon — se înțelege — Slobod aici domnule?

— Pofțiți, mă rog! — și unul de ceia cu surță albă și cu chindeul pe umăr, veni lângă ei cu o țidulă mare pe care era scris nu știu ce, și punând țiduloaia pe masă, întreba frecându-și mâinile:

— Gu ce putem servi, mă rog frumos? Aperitive, lichioruri, pești, salată de vinete, masline proaspete, icre, salată de bef...

Trifon și Raveca se uitau unul la altul, căci nici unul nu știa ce vorbește acela. Trifon se uita la țiduloaie, și pe față și pe dos, și începu a sloveni, Dar ca să nu stea cela cu chindeul tot lângă el, îi zise:

— Dintr'un 'ntâi, și dintr'un 'ntâi, adă-ne un „deț“ de vinars bun.

— De care să fie — mă rog? Avem coniac medicinal Fronius, Sartreus, Țuică de Văleni, Crambamboli, Vanile...

Trifon se uita la Raveca, iar Raveca la Trifon, ca și cum ar fi vrut să se înțeleagă, cu toate că ei habar n'aveau ce sunt alea.

Dar Trifon pentru a-l dudu de acolo ca să poată vorbi în tihnă cu Raveca, îi zise:

— Noa, adă-ne noa, de al de prune.

Până să vină cela cu rachiul, Raveca se uită în oglinda din poșetă și văzu cât era de ciuruită pe obraz. Se dusese pudra și acum era toată păruțe. Cum se tot șterse cu mâna pe la gură, era toată măzgălită cu roșu și pe mână, și pe barbă și pe obraz. Pieptenul din păr și-l pierduse, iar părul îi era vâlvoi, și nu mai stetea cum i-l facuse domnișoara care o tunse.

Trifon slovenea pe țiduloaie: — C-i-o-r-b-ă, ciorbă, cu l-e-g-u-m-ă, ciorbă legumă; — S-u-p-ă de t-ă-e-ț-ă-i — supă de tăcâi.

Până să slovenească el astea, veni cela cu rachiul iar altul cu farfuriile goale, cu furcuță, linguri, cuțite, și cu eâte un petec de hârtie albă, pe cari le puse pe masă.

Chelnerii văzură și ei că au de-a face cu domni proaspeți, cari nici nu citiră lista. Apoi îi mai cunoșteau și de pe pachete, de pe haine, cari se vedeau că sunt streine pe ei, de pe felul lor de a sta la masă. Trifon era cu cravata la stânga și cu gulerul leoardă de sudoare, cu părul vâlvoi — căci nu mai stătuse cum îl pieptenase barbierul, — apoi cu palariu pusă pe masă lângă blid.

Raveca tot lingea batista și își netezea cu ea păruțele de pe obraz, apoi se ștergea, când cu mâna, — căci mânecele îi erau scurte numai până dinsus de cot, — când cu fața de

spre cer, să ne lăsăm conduși de biserică, fiindcă aceasta are praxă de 2000 de ani și știe cum să ne conducă. Singur conducătorilor bisericești li-s'a spus: »Mergeți în toată lumea, vestiți evanghelia la toată făptura. Celace va crede și se va boteza, mântuise-va; iară celce nu va crede, osândi-se-va« (Marcu 16, 15—16.) Așadară călăuzii bisericești sunt călăuzi buni și siguri.

Știindu-ne așadară străini și călători pe acest pământ, vom ști folosi averile pământești așa fel ca să nu pățim și noi asemenea bogatului din sf. evanghelie de astăzi, care se chinuște și acuma în văpaia iadului.

Părintele Iuliu

Porumb (cucuruz) pentru ținuturile lipsite de roade. In zilele trecute s'a ținut un consiliu de miniștri, unde s'a hotărât ca statul să cumpere porumb în valoare de 5 milioane lei, care se va trimite la județe, pentru ținuturile unde roada a fost slabă și neîndestulitoare. Prefecții vor avea să arete cam de câte bucate au lipsă județele lor, iar cucuruzul se va vinde la cel lipsiți cu prețul stabilit de stat. Deci oamenii cari au lipsă de cucuruz, se vor înștiința la primăriile cari vor aviza prefecturile.

Luptă cu urșii într'un sat. Intr'un sat de munte din județul Muscel, în ziua de Duminecă 29 Octomvrie au coborât trei dihanii de urși cari au dat năvală în ocoale, la vite. Ciobanul Năstase Machedon vrând să scape o vițea din ghiarele urșilor, a sărit cu ciomagul la dihanii. Urșii n'au fost bucuroși de această îndrăzneală și l-au încolțit rău pe cioban. Aproape să-l omoare. Noroc că au sosit la vreme pușcașii satului și au ucis un urs iar ceilalți au luat-o la sănătoasa. În goana pornită de săteni, a mai fost împușcat și al doilea urs. Ciobanul Năstase s'a ales însă cu răni foarte grele și el zace acum în spitalul din Câmpulung.

Ce mai este nou în politică

Se va mai face dezarmarea?

Am anunțat în rândul trecut că după retragerea Germaniei din Liga Națiunilor, politicienii cei mari se întrebau dacă mai are rost să discute despre dezarmare ori nu. Ba ca să-și poată veni oamenii 'n fire s'a și suspendat consfătuirea pentru câteva zile. Lucrările s'au început acum din nou și fără reprezentantul german. Dl Fotici, în numele Micii Înțelegeri, și-a arătat bucuria și mulțumirea de a vedea constăturile iar începute. Englezii prin cuvântul dlui ministru John Simon pare că ar vrea ca oricum să se lucreze pentru dezarmare. Totuși observăm din zierele săptămânii că atât în Franța cât și în Anglia anumite partide politice sunt contra dezarmării. Din contră unele glasuri cer înarmarea celor două țări și o legătură strânsă de pretenie între ele. Întărindu-se în acest fel Germania nu va îndrăzni să înceapă un nou războiu. Luând în seamă aceste dorinți ne putem întreba înadevăr dacă se va mai face dezarmarea ori doar se face chiar o mai strașnică înarmare a țărilor.

Schimbarea de guvern în Franța

Guvernul francez al dlui Daladier a avut în această săptămână grele furtuni asupra lui. Din anumite socoteli pentru siguranța și bunul mers al țării, dl Daladier o crezut că e necesară o schimbare de buget. Guvernul urmărea anume să facă nește reduceri la sumele bugetului. Și-a

propus deci să taie salariile funcționarilor și să pună câteva impozite pe comercianți și alți contribuabili. Dar se vede că'n Franța nu-i ca la noi. Acolo guvernele nu nu pot face tot ce cred ele că-i bine, ci numai cele ce crede și poporul că sunt de lipsă și pe care le poate suferi.

În ziua votării legii multime multă a cuprins strășile din apropierea camerei și poliția a avut mult de lucru cu paza parlamentului. Deputații încă s'au împărțit în două, și până noaptea târziu au tot discutat. La un moment dat dl Daladier văzând că merge greu, a cerut un vot de încredere. Rezultatul votului a fost că cei mai mulți deputați au fost contra dorinței guvernului. Ca urmare acesteia, guvernul și-a dat demisia. Președintele Lebrun dat puterea în mâna dlui Sarrault care la decursul unei zile a și format guvernul în care, pe lângă unii vechi miniștri, au intrat alții noi. Noul guvern a fost bine primit de țară, deoarece a găsit alte posibilități de economii cari să nu lovească tocmai așa tare în cetățeni. În ce privește politica externă noul guvern va fi tot așa de iubitor de pace ca și cel al dlui Daladier.

Cu ce se ocupă Germanii

În timp când celelalte țări se frământă cu sărăcia și cu grija asigurării păcii, Germania se răstăță. Hitler a ținut un discurs prin care spune lumii întregi că iubește pacea și va lua parte în Liga Națiunilor, dacă poporul german va fi recu-

masă, când cu poala rochiei. Dar chelnerii nu se mai depărtau de lângă masă, de nici de rachiul cela nu le era „haznă“.

— Cu ce mai putem servi, mă rog frumos. — Ciorbă de legumă, Borș cu pește, Supă de tăței...

Asta o pricepu Trifon și răspuse:

— Dă-ne tăței.

— Tăței de două ori! — striga acela, da Trifon: — Ba numai odată mai întâi, apoi vedem noi și a doua oră dacă mai trebuie.

— Altceva, mă rog frumos, omlete, Rață pe varză, șnițel vienez, cotlet la grătar, cotlet pance, pui pance...

— Adă-ne două tocăni de vițel cu paprică și cu crastaveți acri și pită multă, — zise Trifon ștergându-și sudorile de pe frunte cu mâneca hainei.

— Da, mă rog frumos, imediat. — Dar acela tot nu se duse de lângă ei ci strigă numai: — De două ori tocăni de vițel și de două ori crastavete acru! — Apoi iar începu:

— Ceva beutură, mă rog frumos; — Avem vinuri de masă foarte bune. Vinuri de pe Târnavă, Risling, Mușcată, Fetească, butelie, Rulanda, Traminăr de Aiud, vinuri ușoare Drăghășani, Delavare, Vălcău.

— Adă-ne noa o jumătate litră de pe Târnavă, zise Trifon năcăjit.

— Avem și bere mă rog frumos, proaspătă, Trei stejari, Turda, Bărgăr la păhar, Azuga, Luther, Bragadiru la sticlă...

Lui Trifon îi veai să suduie, dar se stăpâni.

— Adă-ne numai vin de pe Târnavă.

Dar acela tot nu se mișca să se ducă.

— Ceva apă mă rog frumos, Borviz de Borsec, Matilă, Maria, Litinia...

— O glajă de sodă — oftă Trifon.

— Da, mă rog frumos, imediat. — Jumate chilogram vin de masă și un sifon, strigă acela.

Credeau că au scăpat de el și Trifon toamai începuse a pune rachiul în păhărele, și a sudui pe domni că sunt ea țigani și ca răia, că dacă te prind nu te mai lasă, și tot lângă tine stă de nu poți schimba o vorbă; — numai iacă-tă-l, că iară vine, par'că era făcutură:

— Țigarete, mă rog frumos: — Sport, Carpați, Regale, — Regale Remese, cu carton și fără carton, Specialități.

— Nu pipăm nici unul, îngână Raveca, — iar acela se duse din nou.

— La mulți ani domnu Trifon — zise Raveca luând paharul cu rachiul, și glumiind cu bărbatul său.

— La mulți ani, doamnă Ravecă, da zău eu de acum m'am săturat de domnie. Sunt tot cu frica în oase, că ba acum se rupe una, ba acum se rupe alta. Ba se sucește „cravașca“ asta, ba se rup „hozontrăgii“...

— Ba cad „ștrinchii“, ba pierzi „chep-tenu“, ba să duce „putăra“ continuă Raveca.

— Dar ce să faci, dacă așa e model. Lasă că ne învățăm și cu astea.

— Da cum pământul vei învăța atâtea nume sucite, ba de haine, ba de stofe, ba de încălțăminte, ba de rachiuri, ba de bere, ba de mâncări, ba de vinuri, ba de țigări? — Aștia par'că s'au înțeles ea să grăiască tot cum nu știm noi.

Din boltele dela noi și din crășme puteam cumpăra ce vrem, dar aici nu mai știu nimic. Mai bine mergeam noi la o crășmă unde ne pricepea lumea și noi pricepeam pe toți cei din crășmă. Dar cum zici tu așa e model.

Domnul cel cu chindeul pe umăr veni din nou și aduse supă. Trifon o sorbi odată că era fiamând, iar supă de tăței nu era prea fierbinte. Raveca făcea mai încet, căci ea se uita mereu la alți oameni cum mănăncă, și se silea să facă și ea așa.

Era cătră amiază, și lumea începu a se strânge în restaurant, așa încât abia două mese rămăseră goale.

Până să cam vie tocana și crastaveții, Trifon ieși până afară. Un chelner îi arătă pe unde să meargă.

Raveca tot mai mânca supă, și tot pișca cu mâna stângă câte o fărmitură de pâine și sorbea din supă. I se mai lipea câte un tățel de barbă și câte unul îi mai aluneca pe piept, dar ea îl lua cu degetele și îl pune în lingură, apoi cu lingura îl ducea în gură.

noscut întâi ca un popor mare și liber de a face ce vrea. A adus aminte conducătorilor celorlalte țări că în Germania nu mai conduc acum vechii oameni cari au uitat de mândria neamului lor. Acestea le spune cu gura. În fapte se pare că e tot așa de hotărât pentru o Germanie luptătoare. Cel puțin după declarațiile generalului francez *Burgeois* făcute în Senat se pare că în Germania mobilizarea e atât de pregătită încât senatorii francezi s'au îngrozit de cele auzite. Îndată au și cerut guvernului să declare, ce măsuri crede că ia față de pregătirile germane pentru mobilizare. Se ocupă deci Nemții cu multe dar numai cu pacea nu.

Mândria și planurile lui Mussolini

Ducele *Mussolini* a pus o cuvântare plină de înțeles pentru aceste vremuri tulburi. Întâi de toate dă constată că hitlerismul, care e o imitație a fascismului, nu întrece cu nimic partidul d-sale din Italia. Fascismul rămâne numai o mândrie a Italiei. Italia vrea pacea, dar o pace vrednică și cinstită, așa cum erau păcile Romanilor celor vechi. De bună seamă nu și-a uitat nici acum să amintească fasciștilor care-l ascultau, de împărăția cea întinsă a vechei Rome. Doar are și ducele un vis, și acela e tocmai întinderea granițelor țării sale. Totuși deocamdată *Hitler* i-a luat-o înainte cu poftele rășboinice. Poate de aceea ducele dela Roma se cam strâmbă urt către cancelarul din Berlin. Se teme poate că acela i-o ia înainte. Aceste cuvinte le-a spus *Mussolini* cu prilejul sărbătoririi marșului asupra Romei.

Mari turburări în Palestina

Palestina a devenit în ultimele zile iarăș tulbure. Arabii, cari sunt cu mult mai mulți decât Evreii, nu văd de loc cu ochi buni dreptul ce li-s'a dat Jidovilor de a se duce în Palestina. Un număr mare de țărani arabi pleoși din satele lor, au mers în orașul *Yaffa* unde, după

ce s'au închinat în biserica lor, au voit să facă o manifestație pe străzi. Poliția engleză n'a învoit această manifestație și de aceea cele două trupe s'au ciocnit. Într'un timp polițaii au tras în plin și peste o sută de inși au căzut răniți dintre Arabi. Dintre polițiști au fost răniți vreo cincisprezece. Boala rășcoalei s'a întins apoi iute și'n alte orașe și chiar în Ierusalim. Astfel că deocamdată toată Palestina e în fierbere. Armatele engleze sunt încontinuu în ținută de rășboiu și avioanele stau gata a duce soldații acolo unde e mai multă lipsă.

Din Răsărit și din Apus

Deocamdată Europa este atât de frământată de fel și fel de necazuri încât nu mai prea are lumea grija celor din răsărit ori din apusul îndepărtat al Americii. Japonezii cei iuți și lacomi sunt și acum în continue hărțueli când numai politice când rășboinice cu bieții Chinezi. Reușind să facă un stat de sine stătător din Mandciuria, ei se silesc acum să arete cât mai mult, că acela e stat al lor. Acest lucru nu place Rusiei și de aceea diplomații celor două țări tot trimit scrisori de protest unii altora. Mai nou ministrul de externe japonez a declarat, că dacă Rusia nu va înțelege să lase în pace interesele poporului japonez, acesta va încerca singur să-și facă dreptate. Conducătorii bolșevici spun cam acelaș lucru despre Japonezi.

Peste Ocean lucrurile sunt destul de încurcate. În Statele-Unite nemulțumirea fermierilor (lucrătorii de pământ) l-au pus la mare încercare pe președintele Roosevelt. Dânsul vrea să ia unele măsuri financiare cam aspre pentru alungarea crizei. Ce vrea președintele, nu vreau senatorii, iar de cealaltă parte lumea lipsită de bani strigă într'una, că vreau inflație.

În republica *Cuba*, unde postul de președinte este acum cel mai periculos, revoluția continuă. Țara este împărțită în partide și cât ce unul își alege dintre ai

săi un președinte, celalalt începe revoluția. Orașele mari sunt adevărate centre de rășboiu între armată și cei rășculați. Trenurile umblă foarte greu, iar telefoanele sunt aproape peste tot rupte. Statele Bolivia și Paraguay sunt pe cale de a se ciocni din nou. Bagseama încercările de mai înainte n'au arătat pe deplin, care e mai tare. După toate acestea, deocamdată tot noi europenii suntem mai civilizați, căci deși nu suntem departe cu gândul, tot barem nu ne-am încăerat la lupte.

La noi

La noi în țară e ca'n toată lumea, nu-i bine, dar nu-i nici rău cum ar putea să fie. Guvernul, așa cam îmbătrânit cum zic unii că e, totuș face treabă, așa cum poate.

În această săptămână isprava cea mai mare e a dlui Madgearu care, după multe discuții, a reușit totuș să se înțeleagă cu creditorii din străinătate. Ce-i drept, lucrurile nu s'au aranjat chiar cum am fi dorit noi, dar totuș bugetul țării a fost ușurat cu ceva.

Partidul liberal urmărește ca pe ziua de 15 Noemvrie, când se vor deschide corpurile legiuitoare, să țină la București o mare adunare, prin care să ceară schimbarea regimului. Ei spun sus și tare, că au meșteșugul de a scoate țara din sărăcie și amenință pe dl Vaida că va auzi și va păți ceace nici nu s'a gândit.

N. C.

Nu vrea să lasă din închisoare.

Într'o închisoare din America trăiește robul A. I. Tabor, care a împlinit de curând 90 ani de viață. El a intrat în închisoare acum 40 de ani, și a fost grațiat zilele trecute. Când i-au adus la cunoștință această hotărâre, bătrânul I. A. Tabor a plâns și s'a rugat să-l lase să moară acolo unde și-a petrecut 40 de ani de viață. Căci ce să facă el în lume, acum, în vârstă de 90 ani? Judecătorii vor hotărî în curând dacă-i împlinesc rugarea ori ba.

Se gândea ea cum le va fi de ciudă oamenilor din sat și mai cu seamă nevestelor când li vor vedea așa. Trifon are potrozul chiar ea „arvocaii” cei mari, iar ea seamănă cu doamna lui „Hanți” din boltă.

Pe când se legăna doamna Raveca în aceste visuri fericite, numai aude de-odată un bufnet de răs, și toată lumea din restaurant dela mese se uita cătră o ușe. Adecă ce era? Domnul Trifon își uitase să-și vâre cămașa în pantaloni, și intră în sală cu cămașa de Zsfir, cosmanos garantat, cea mai fină, reclamă în toată lumea — atârându-i peste pantaloni aproape până la genunchi. Doamna Raveca îndată ce-l vede, sare dela masă; dar așa de repede a sărit încât și-a vărsat tăcșii în poală.

Domnul Trifon *bîgă* de seamă și se întoarce înapoi, venind iarăși îmbrăcat cum se cade, dar drăcuind și suduind pe toți aceia cari au născocit ca bărbaii să-și ascundă cămașa; iar doamna Raveca își storea rochia și ciupăra tăcșii de pe ciorapi și de pe pantofi. Era roșie de rușine de nu mai vedea, mai ales că toată lumea de acolo se uitau la ei și râdeau în pumni.

— Nu face nimic — doamnă dragă — îi zise chelnerul cel cu chindeul, care adusese tocana.

Dacă se uscă, vă vom da puțină benzină și se va curăți cum se cade, de nici nu se va mai cunoaște.

Ce erau să facă? Era bine și așa, căci

asa era „model”, numai cât trebuiau să stea la masă în „restaurație” până se va usca rochia doamnei Raveca, pentru a o putea spăla cu benzină.

Lumea — dela un timp — începuse să se împrăstie de pe la mese; dar cari cum ieșeau, treceau pe lângă ei, se închinau zmeriți și ziceau zimbând:

— Bună ziua!! — Domnul Trifon și doamna Raveca la fiecare se ridicau și ei de pe scaun și se închinau tot ca ei strâmbându-se și zicând:

— Bună ziua, mă rog!!!

— După ce se goli sala și rămaseră numai ei, începură a povesti mai în tihnă, încurajându-se unul pe altul.

— Da m'a mâncat rușinea, bat'o Dumnezeu cămașe. Mi-am uitat de ea ca de moarte.

— D'apoi cine ne cunoaște pe noi aici? — îl mângăia doamna Raveca. — Norocul dela Dumnezeu că n'a fost supa mai fierbinte, că m'aș fi opărit toată. Dar n'ai ce face dacă așa e „model”. Lasă, să vezi numai, cum se vor strâmba vecinele și nevestele din sat când ne vor vedea Duminecă pe sub arini. Le arătăm noi că noi nu suntem ori și cine, doară pivnița noastră e plină de vin, hambarul de grâu, podul de cucuruz, șopruul de fân, grajdul de vite, cotigarul de găini, coteșul de porci... — Cine e ca noi în sat? Lasă că ne învățăm noi și cu domnia, că acum așa e „model”.

Domnul Trifon se împăca cu starea în

care se afla; iar după ce se uscă rochia doamnei, tînărul cel cu chindeul pe umăr, pentru un *pol*, i-o spală cu benzină, de aproape nu se mai cunoștea că a fost ciuruită cu zamă de tăcșii. Iși umflară din nou pachetele, după ce plătiră ce au mâncat și au beut, și o porniră cătră gară, lăsând pe chelneri în restaurant cu zimbetul pe buze, care îndată ce ieșiră ei izbucni în hohote, de credeai că nu se mai sfârșesc.

— Văzut-ați oameni proști îmbrăcați domnește?

— Mare este mândria; dar mai mare prostia omenească, — își ziceau chelnerii între ei.

Nu știu cum vor fi ajuns doamna Raveca și domnul Trifon în satul lor, nici ce părere au făcut asupra țaranilor de acolo, dar îndată ce voiu auzi, vă voiu spune și dumnavoastre.

Un vultur a stins toate lampele electrice din orașul Nissa. În seara zilei de 12 Octomvrie orașul Nissa (Franța) fu învâluit în întunec, lumina electrică s'a stins deodată în întreg orașul. Ce se întâmplase? Un vultur urlaș se așezase pe sârma care conduce electricitatea și atinse cu aripa și sârma a doua. Vulturul s'a făcut scrum numai decât, dar tot deodată s'au stins și toate lampele din oraș. Cadavrul vulturului a fost aflat pe trotuar.

Sfințirea crucii

ridicată în comuna Voșlăbeni cu prilejul Anului Sfânt

Duminea trecută a fost pentru locuitorii din comuna Voșlăbeni-Ciuc, o zi de mare praznic. S'a sfințit de către părintele M. Mărieșan crucea ridicată în amintirea anului sfânt.

Crucea din Voșlăbeni a fost făcută din piatră și lemn vopsit foarte frumos. Acoperișul s'a făcut din tîlchea. Partea de lemn s'a săvârșit cu cheltuiala credinciosului Ion Chindea alui Dumitru, fost curator primar, partea de piatră s'a încredințat lui Ion Colcer, iar crucea de alamă și lucrările de tîlchea au fost acoperite de toți credincioșii cu trageri de inimă față de cele sfinte.

Frumoasa cruce pe care e scris „Anul sfânt 1933”, s'a așezat lângă drumul de țară, în grădina lui Ion Pop, crâșnic la biserică.

Părintele Mărieșan a mulțumit lui Dumnezeu și credincioșilor pentru că n'au cruțat banul, deși e atîta lipsă în ziua de azi, numai ca să împlinescă dorința sfântă a Papei dela Roma. A îndemnat pe credincioși și mai ales pe cei din vecinătate, să îngrijească cât mai bine crucea ridicată, iar la sărbători, s'o împodobească cu flori.

După aceea studentul în teologie P. Suciua ținut o cuvîntare plină de înălțare sufletească despre puterea și însemnătatea sfintei cruci, care este tăria și nădejdea tuturor celor răscumparați de Isus. Cel se nu cinstește sfânta cruce, nu poate fi creștin adevărat. Să ne cumpărăm fiecare câte o cruce și s'o așezăm în loc de cinste în casele noastre, să ne purtăm cu răbdare crucea năcazurilor și să ne zidim în suflete nu cruci de piatră, de aur sau de mîrgăritare, ci crucea darului spiritului sfânt pe care s'o păstrăm în inimi până la moarte.

Dacă vom face așa, bine ne va fi nouă și în veacul acesta și în veacul ce va să fie — a încheiat dl teolog.

Pe la ora două după masă, preotul și credincioșii, s'au întors în ordine la biserică.

Gheorghe Tepeș izv.

Valca Strâmbă Jud. Ciuc

Serbare la Voiniceni

În frunțașă comună Voiniceni din jud. Mureș s'a ridicat de curînd o cruce jubilară în amintirea suferințelor Domnului nostru Isus Hristos de acum 19 veacuri. Crucea este foarte frumoasă, închisă în sticlă, cum nu mai vezi alta în acelea părți. În aceeași zi s'a binecuvîntat și monumentul eroilor din acea comună, eroi în număr de 46, căzuți în marele războiu. După liturghia din biserică, slujită de un săbor de 5 preoți, s'a făcut procesiune la cruce și monument.

Actul binecuvîntării s'a făcut de către Rev. **Dr. Aug. Zatar** canonic din Blaj, care cu aceasta ocazie dă sfaturi temeinice de iubire de neam. Mai vorbesc din partea armatei dl colonel Carlaonț din Tg.-Mureș, din partea administrației dl Aug. Frățilă primpretor, din partea „Astrei” dl Ioan Bozdog profesor și deputat. Muzica militară a cântat rugăciunea și Imnul Regal. Poporul, în număr nespus de mare din comunele învecinate a rămas deplin mulțumit.

Laudă poporului din aceea comună, care nu cruță nici o jertfă când e vorba de mărirea lui Dumnezeu și binele bisericii. Popor cu dragoste față de Dumnezeu biserică și neam. Cu astfel de oameni se poate mândri orice neam. **Măngăiere conducătorilor acestei comune.**

Correspondent

Sărbătoarea corului din Seini

Safu-Mare

Tuturor Societăților Corale și diriginților de coruri din țară

În luna Noiembrie ziua 2 se împlinesc 50 ani dela înființarea primului cor românesc în 4 voci, din comuna Seini, jud. Satu-Mare, care cor este cel mai vechiu dintre toate societățile corale din Ardeal și poate din întreaga țară, bineînțeles dintre corurile românești.

Cu ocazia împlinirii a 50 ani de activitate a acestui cor, în ziua de 12 Nov. a. c. se va serba aniversarea jubileului de 50 ani. Odată cu aceasta ocaziune, ar fi de dorit, ca să se înființeze și organizeze și Asociația Generală a Corurilor Românești din România, organizație, pe care noi românii nu o avem, pe când în țările din apus există, ba și Ungurii minoritari din țară dela noi înca au o asemenea federală avînd ea președinte pe deputatul Inczedy Ioksmann Edmund, mare muzicant. Această organizație a lor se ocupă în primul loc cu răspîndirea și lățirea corurilor sîtești minoritare, aranjează în fiecare an emulații de coruri țărănești în diferite centre, constituie și împarte premii. Astfel corurile minoritare țărănești în ultimul timp au luat un foarte mare avînt, pe când noi nu suntem organizați în astfel de Asociație. Fiecare lucrează după eum poate și după cum i-i permit împrejurările, neavînd pe nimeni, cari să dea un imbold și mai mare în ceace privește muzica vocală și instrumentală la sate. Doar în Banatul românesc, acolo mai exista o solidaritate oareși-sareva.

La acest jubileu, am ruga pe toți diriginții de coruri românești, ca se ia parte, și a se pune bazele pentru organizarea acestei Asociații, care foarte mult va putea lucra pe acest teren.

Dar și până atunci, rugăm pe toți diriginții și conducătorii de coruri, să binevoiască cât mai urgent, a ne trimite pe adresa acestei societăți, o declarație-adeziune completată cu următoarele date:

1. Este de lipsă organizarea acestei societăți, la noi azi, când toate popoarele, și cele din răsărit au astfel de organizații, cari în fiecare an își trimit câte au absolvent de liceu, eu talent, la uca din cele mai bune conservatorii din Europa?

2. Ce îmbunătățiri se crede că ar mai putea realiza aceasta Asociație pe teren muzical?

3. Numai societățile corale să fie membri ai acestei Asociații în mod colectiv ori doar și membrii societăților?

Aceste date rugăm cât mai urgent să binevoiască fiecare dirigințe de cor să ni-le trimită, ea cu ocazia acestei serbări să putem întocmi un memoriu, care să fie prezentat și dezbătut în ședința de organizare a acestei Asociații.

Noi credem, că prin o astfel de organizație am aduce un mare folos țării și neamului, din mai multe puncte de vedere, și în primul loc din punct de vedere religios, apoi și material-moral și național, căci ar lua un avînt mai mare și la sate muzica și organizarea corurilor, cari azi lasă mult de dorit în unele părți ale țării.

Așteptînd răspunsul Domnilor diriginți și conducători ai societăților corale din toate unghiurile țării, Vă salutăm frățește

Ioan Popa

dirigințele corului român din Seini,
jud. Satu-Mare

Una sută ani dela întemeierea orașului Turnul Severin. Zilele trecute s'au sărbătorit o sută de ani dela înființarea orașului Turnu-Severin, de lângă Dunăre. La serbări a luat parte și Majestatea Sa Regele Carol II.

De necrezut. În localitatea Georgetown din Guyana engleză o femeie a născut șapte băieți gemeni. Atît mama cât și copiii sunt deplin sănătoși.

Beătură de 52 miliarde Lei. Crăciunul viitor va fi cel dintîi Crăciun american după 13 ani de uscăciune, când se va putea bea. În vederea acestui fapt cărciumarii americani au comandat tot felul de beuturi din Europa, în valoare de 400 milioane dolari, adică 52 miliarde Lei.

Vitejia unei fete. Într'un oraș din America, mai mulți tâlhari au intrat într'o ospătărie ca să prădeze atît pe stăpînul ospătăriei cât și oaspeții cari erau pe la mese. La porunca tâlharilor, toți cei ce se aflau în ospătărie au ridicat mâinile în sus, așteptînd să fie căutați prin buzunare. Numai o fată de 18 ani, de felul ei din Belgia, care se afla în ospătărie și din întîmplare avea la ea un revolver, a început să împuște în hoși. Cu trei gloanțe a doborât la pămînt pe trei hoși. Oaspeții văzînd curajul fetei s'au desmetecit și au sărit și ei asupra hoșilor, doborîndu-i pe toți la pămînt. Viteaza fată încă a fost rănită și a fost dusă la spital.

Catastrofă de cale ferată în Franța. Un tren express, care mergea cu o înălțime de 110 kilometri la oră, a deraiat tocmai fiind pe un pod. Patru vagoane au căzut în apă. Sunt 35 morți și zeci de răniți.

Cine sapă groapa altuia... Conte Filippo Luzzi din Paris a cumpărat mai multe vipere foarte veninoase, pe cari le-a învățat să muște pe soția contelui. În ziua când contele le-a dat drumul viperelor, una l-a sărit în obraz și l-a mușcat. Conte a murit după câteva ore de groaznice chinuri.

Furtuni și viscole în apus. În ținutul Moulins din Franța a bîntuit de curînd un viscol cumplit, cum nici oamenii cei bătrîni nu-și amintesc să mai fi văzut asemenea. Tot în ziua de Duminecă a fost o mare furtună asupra orașului Vucovar din Croația stricînd numeroase clădiri și pricinuînd mari pagube. La fabrica din Borovo, clădirile dărâmate de furtună au rănit mai mulți muncitori. Duminecă după masă a fost mare furtună la Viena, unde în multe locuri au fost chemați pompierii.

Nenorocirea alor patru aviatori români. În ziua de 21 Octomvrie s'a prăbușit un hidroavion la Mamaia lângă Constanța. Trei ofițeri s'au înecat, iar al patrulea este greu rănit.

De 18 ani nu-și mai aduce aminte de nimic. Tânărul Adam Iascosik a fost lovit, în războiu în 1915, de un șrapnel la cap de așa, încât și-a pierdut deodată memoria (amintirea). A stat vre-o 4 ani în Rusia ca prizonier și apoi a venit acasă și a trăit de atunci

ca muncitor în Austria, la Kittsee, lângă granița cehoslovacă. El nu-și aducea aminte absolut de nimica. Zilele trecute, numai așa din bun senin, a început a-și aduce aminte de numele său, de familia sa, de comuna sa. Primarul comunei a chemat deci pe femeia despre care spunea el că-i este femele, din Zabrov (Cehoslovacia) și de fapt l-a recunoscut numai decât, a început a plânge și a-l săruta, după ce nu mai auzise despre el nimic de 15 ani. Tăraul fericit este de 54 ani.

Curățirea pivnițelor. Pentru ca în pivnițele unde păstrăm legume să nu se prindă muștele, e bine să înfingem un țărșuc înfășurat cu o pânză muiată în puțioasă. Se astupă bine toate deschizăturile pivniței. Se se dă foc pânzei. Se lasă așa vreme de 4-5 ceasuri. Apoi se deschid toate: uși și ferestre, pentruca să se aerizeze. Pivnița s'a curățit și legumele nu se mușcesc.

Cât trăiesc oamenii învățați. Oamenii cei mai învățați trăiesc de regulă foarte mult. Vestitul pictor italian Tizian a trăit 99 ani, sculptorul, pictorul și arhitectul Michel Angelo a trăit 81 ani, pictorul englez Wats 87, marele poet german Goethe 82 ani, poezii germani Wieland 80 și Grillparzer 81, poetul francez Voltaire 84, poetul rus Tolstoi 82, poetul francez Victor Hugo 83, învățatul francez Voltaire 84, poetul francez Anatole France 80, muzicantul Aucer 89, muzicantul Verdi 88, muzicantul Cherubini 82, filozoful german Kant 80, pedagogul Pestalozzi 81, învățatul Ranke 91, Carlyle 86, Thiers 80, Mommsen 86; politicianul Bismark 83, Gladstone 89, învățatul Newton 84, Volta 82, Morse 81.

Al 25-lea copil. La Motta di Livanzo, în Italia, nevasta muncitorului Turlanetti, în vârstă de 46 ani, a născut zilele trecute cel de al 25-lea copil al ei. În aceeași zi cei doi soți și-au sărbătorit și nunta de argint. Dintre cei 25 copii 18 trăiesc.

Cine-am fost și ce am ajuns. „Leviatan“ se numea unul dintre cele mai mari vapoare americane, care însă a fost scos din numărul vapoarelor, fiindcă deoparte îmbătrânise, adecă nu era destul de modern, iar de alta se și stricase într'un drum pe mare. O doamnă bogată are de gând să-l cumpere și să facă din el sală de expoziții și de petreceri.

Un ministru moare în închisoare. Fostul ministru al șahului Riza Khan, prințul Timurtaş, a fost aflat că a luat mită. Șahul l-a aruncat în temniță înainte cu câteva luni, unde însă a murit, zilele trecute, în urma unui atac de inimă.

Dinți, nu glumă. Ceasornicarul Dante Batarini din Roma a făcut prinsoarea că el ridică cu dinții un automobil cu 6 persoane la o înălțime de 300 metri. Batarini a câștigat rămășagul, și anume 40 mii de Lei.

O nenorocire într'o pivniță. În comuna Landau de pe șesul Ronului din Germania s'a întâmplat o mare nenorocire. Anume într'o pivniță din acea comună erau peste 15.000 litri de vin care fermenta. Pivnicerul coborând acolo au uitat să-și pună măștile împotriva gazelor ce se formează când fermentează vinul și cu toții au fost înăbușiți. Pomplierii au alergat în grabă în ajutorul pivnicerilor. Două pomplieri au fost înăbușiți de gazul din pivniță. Un pivnicer a murit, iar ceilalți pivniceri și pomplieri sunt greu bolnavi.

I-a crescut plămână nouă. Dr. Ladislau Szentkirályi din Debrecinul Ungariei s'a îmbolnăvit în anul 1920 de boală uscată.

Doctorii l-au scos o plămână. Iată însă că după câteva luni a început a-i crește o nouă plămână. A trăit cu noua sa plămână până zilele trecute, când însă a murit, tot în urma vechei sale boale.

Limba cea mai bogată. Profesorul Robert Ramsai dela universitatea din Missouri arată că cea mai bogată limbă este cea engleză, având nu mai puțin de 250.000 cuvinte. cea germană are 184.704 cuvinte, cea maghiară 120.000, cea italiană 64.642, cea franceză 93.032, greaca veche are 96.438, iară latina 51.686 cuvinte.

Ucis de un berbec. Locuitorul Dumitru Nicolicea din comuna Bucura, de lângă Turnul Severin, a fost impus cu coarnele de un berbec al său și a murit, după câteva ore de chinuri.

Un jubileu rar. Di Beneș, ministrul de externe al Cehoslovaciei, a implinit zilele trecute 15 ani de când este neîntrerupt ministrul de externe al Cehoslovaciei. D. Sa este încă om tânăr, încă n'a implinit 50 ani.

† Iuliu Pop preot-protopop onorar în Lujerdu jud. Someș, după suferințe grele și îndelungate, suportate cu multă răbdare creștinească și-a dat sufletul său bun și blând în mâinile Creatorului Duminică în 1 Octombrie ora 12 din zi, în anul al 73 al vieții și după 43 ani de preoție, împărtășit fiind cu sf. Taine ale muribunzilor. A fost înmormântat și depus de numeroase rudeni și cunoscuți, Miercuri în 4 Octombrie. Dormi în pace suflet nobil și blând!

O scrisoare mult grăitoare

Un cetitor de gazete cum ar trebui să fie toți oamenii de omenie

28 Octombrie

Domnul să Vă binecuvinteze, Domnule Redactor, împreună cu toată societatea dela Unirea noastră din Blaj! Vă fac de cunoscut despre mine Ioan Sâncrăian cu nr. foii 4470, care am fost străin de biserică; opt ani de zile am fost în secta milenistă cu toată familia mea, dară venind Domnul Părinte Budelecan ca preot în comuna noastră, mi-a zis să abonez foaia „Unirea Poporului“, ca să aflu pe deplin adevărul. Purtând eu foaia aceasta câțiva ani, m'am convins, precum cu adevărat pot spune în fața lumii, că biserica catolică este cea adevărată și, acum la Crăciun va fi anul, am îmbrățoșat din nou biserica părinților mei.

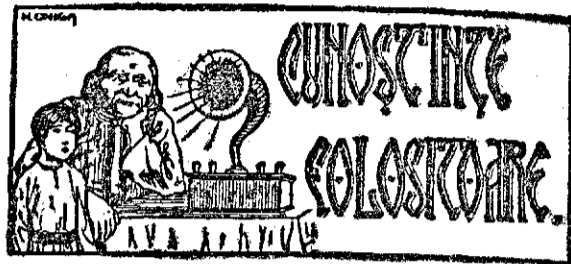
Acum sunt bolnav de vre-o 6 luni și pentru asta am rămas în restanță cu plata foii. Că puținul venit l-am dat la medici, munca câmpului a stricat-o bruma, așa că suntem lipsiți peste măsură. Tot sperăm zile mai bune și tot mai grele se arată. Poate așa merităm.

Nu vă scriu acum că doară nu vreau să plătesc, ci v'am amintit de soarta mea, că poate până azi nici n'ați știut cine sunt. Rog să-mi trimiteți cu cât sunt dator, că voi face cum biată voi putea și voi plăti, iar până voi plăti restanțele, mi-oi opri foaia, cu toate că cine nu are foaia „Unirea Poporului“ în casa sa, nu are ochi, cum zice apostolul, că

este orb și scurt la vedere, și uită curățirea păcatelor sale de demult.

Dumnezeu să Vă răsplătească de binele ce mi-ați făcut, aprinzând lumină în casa mea! Mulțămesc și Părintelui Budelecan care m'a invitat la foaia „Unirea Poporului“. Amin. Domnul cu noi!

Cetitorul:
Ioan Sâncrăian
ab. nr. 4470.

Gândacul ghebos

În vara anului acestuia, în multe părți ale țării, holdele au fost atacate de un gândac mic, cocoșat în spate numit *Gândacul ghebos*.

Acest gândac e neam cu Cărbușul. E negru pe pantece, iar pe spate parcă e uns de smoală. Are două aripi tari ca ale cărbușului și sub acestea sunt îndoite alte două aripi, cu ajutorul cărora poate sbura. Aripile tari sunt brăzdate cu linii punctate, iar celea de sburat sunt mari și bine dezvoltate.

Pentru ca să nu-și piardă neamul, femeiușca Gândacului ghebos, pune ouă în pământ. Mai ales îi place să-și pună ouăle prin livezi ori în apropierea sămăturilor de grâu, orz și săcară. Din ouă ies viermuleți mici gălbui și cu capul negru. Pe spinare încă au puncte negre.

Viermuleții, cât ce au ieșit din ouă, încep să mănânce sămânțele și frunzele fragede ale sămăturilor. Frunzele nu le înghit, ci numai le zdrobesc și le macină cu dinții, apoi le sug sucul. Din cauza aceasta, prin sămăturile atacate se văd multe frunze îndoite, tăiate ori motolite în forma unor mici ghemotoace.

Viermuleții gândacului ghebos, ziua stau ascunși în găuri făcute în pământ și numai noaptea ies să-și caute hrana.

Din viermuleți se fac gândaci numai în vara anului al treilea. Și gândacii stau peste zi ascunși pe sub bulgări de pământ și numai seara ies și se suie pe paiul de grâu până la spic. Aici se prind așa de bine cu picioarele încât nici vântul nici clătănările spicelor nu-i pot deslipi. Desfac spicul și mănâncă boabele. Le plac mult boabele încă moi și necoapte.

Sămăturile atacate de Gândacul ghebos se pot recunoaște ușor. Sămăturile tinere atacate de viermuleți sunt galbene și pe unele locuri ruginii. Unele frunze sunt îndoite și motolite, altele sunt tăiate, iar pe pământ sunt multe frunze motolite și uscate. Sămăturile înspicate, atacate de gândacii mai bătrâni, au spicele roase și supte spre vârf.

Pagubele pricinuite de Gândacul ghebos sunt foarte mari. Adeseori holdele de toamnă pot fi nimicite cu totul. Holdele rămase pot fi nimicite primăvara, mai ales dacă sunt mulți viermuleți prin locurile acelea.

În toamna aceasta e teamă, că vor

fi atăcate de Gândacul ghebos mai ales holdele din partea de miază-zi a Basarabiei și a Dobrogei, precum și celea de pe șesul dunărean. Pe aici sămănăturile au fost făcute tot în miriști și nu în ogoare, așa că se găesc mulți viermușci gheboși.

Din cauza aceasta sămănăturile trebuie controlate des și cât ce s'a ivit Gândacul ghebos, trebuie să se ia măsuri de apărare.

Serviciul de apărare a plantelor din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, auzind de ivirea prin holde a Gândacului ghebos a și dat îndrumările de lipsă pentru nimicirea lui. Ținând seamă de acestea îndrumări, locurile atăcate de gândaci vor fi stropite cu zeamă arsenicală.

Aceasta zeamă se pregătește în chipul următor: Se amestecă 200 grame de Verde de Paris, care se cumpără din prăvălie, cu 10 litri apă. Se mai pun încă vre-o 80 litri apă și zeama e gata, se poate întrebuița. Stropirea se face cu un pulverizator. Stropirea unui hectar costă vre-o 150 lei. Stropitul se face totdeauna în direcția vântului. Dacă s'ar întâmpla să vină vre-o ploaie chiar atunci când se face stropirea, trebuie să se stropească din nou tot locul.

La stropire, lucrătorii trebuie să fie cu multă băgare de seamă: să nu fumeze și să nu umble cu mâna la ochi, nas sau gură. După ce au isprăvit lucrul să se spele bine cu apă cu săpun pe față și pe mâni. Acestea se fac fiindcă Verdele de Paris este o otravă puternică și dacă nu grijesc ușor se pot otrăvi.

Tot din cauza aceasta, pachetele cu Verdele de Paris trebuie ținute închise și la loc uscat, ferite de oameni și animale. Cutiile și hârtiile în cari au fost înfășurate acestea otrăvuri trebuie arse. Nu trebuie lăsați copiii să se joace cu ele. Vasele în cari s'a pregătit zeama se vor spăla bine cu apă săpunosă, iar spălătura se va arunca într'o groapă anume făcută, departe de fântâni.

E bine ca în locurile unde s'a ivit Gândacul ghebos, câtva timp să nu să mai samene grâu, săcară sau orz de toamnă. Aratul și grăpatul miriștilor îndată după seceriș, încă ajută la stărpirea gândacului ghebos.

Ion Popu-Câmpeanu

Cum se infățișează porumbul dela noi din țară

Ministerul agriculturii primind știri din toate părțile țării despre felul cum se infățișează porumbul, dă următoarea veste:

Vremea caldă din jumătatea a doua a lui Septembrie a îmbunătățit mult starea porumbului.

În anul acesta au fost sămănite cu porumb aproape 4,889.000 hectare.

În Basarabia, Moldova, șesul Dunării, Dobrogea și șesul Tisei porumbul s'a copt destul de bine. Recoalta mijlocie la hectar, se socotește că va fi în Basarabia de miază-noapte 1100 kgr., în Basarabia de miază-zi 1300 kgr., în Moldova 1200 kgr., în șesul Dunării 1100 kgr., în Dobrogea 1300 kgr. și în șesul Tisei 1400 kgr.

În celelalte ținuturi ale țării mare parte din porumb a rămas necopt.

Brumele căzute la începutul lunii Octombrie au pricinuit mari pierderi porumbului.

Se crede, că recolta de porumb din anul acesta va fi de 4.700.000 tone, așa că vom avea destul porumb.

Indrumări pentru plantarea pomilor

În locurile de deal, deci mai puțin apoase, e mai bine să se facă plantații toamna.

În locurile de șes plantarea se face primăvara.

Toamna se plantează altoii, când le-au căzut deja frunzele, primăvara înainte de a crepa mugurii.

Oricând se face plantarea gropilor, trebuie să fie săpate înaintea plantării cu 4-5 luni: pentru cele de toamna, primăvara după terminarea lucrărilor de însemănțare, pentru cele de primăvara: toamna.

Altoii, cari sunt scoși din pământ mai de mult e bine să fie puși de seara până dimineața cu rădăcinile în apă, după ce s'au scuturat puțin din vârful lor pentruca să-și sugă apă.

Înainte de plantare se va face un terciu din lut și baleză cu apă. În acest terciu se vor înmuia rădăcinile imediat înainte de a fi pus altoiul în groapă după ce au fost scurtate toate rădăcinile la 25-30 cm. lungime, *căci altoiul nu-și va lua hrana din pământ cu rădăcinile existente, ci cu rădăcinile subțiri ce se vor forma după plantare.*

Crengile din coroană vor fi asemenea scurtate la cam 25-35 cm. lungime, calculată dela ramificare, rănille astfel formate vor fi unse cu seară de altoit pentru a nu curge seva — mustul.

Gropile care a trebuit să aibă cam 60-80 cm. lățime lungime și afunzime, și din care pământul a trebuit să fie pus cel scos de deasupra la o parte a gropii iar cel dela fund în partea opusă, se vor umple punându-se la fund pământul bun scos de deasupra, încercând necontenit cu altoiul așa ca să fie pus cu rădăcinile la o așa afunzime încât după ce va fi acoperit să fie cu ceva numai mai sus decum a fost el înainte în pământ. *La nici un caz nu așezăm altul prea afund în pământ.*

Să grijim ca pământul ce se pune la acoperirea rădăcinilor să pătrundă bine printre rădăcini și după ce s'au acoperit rădăcinile cam la grosimea de un lat de mână să-l călcăm cât mai bine pentru a nu rămâne loc gol, *căci în cazul acela se mușcă rădăcinile.* Dacă e timp seccetos, vom turna la rădăcini și o galeată cu apă.

Pe cât e de important să fie bine căleat pământul în jurul rădăcinilor, pe atât e de stricăcios, să fie căleat și la suprafață.

Parul (tutorele) ce se pune lângă altoi e bine să fie așezat deodată cu îngroparea altoiului, făcând în partea de jos a lui o gaură cu sfredelul prin care vom trece o nuia, vergea de cam 50-60 cm. lungime, ca astfel să nu poată fi smuls tutorele.

Cu pământul rămas după plantare vom face o formă de farfurie, (tier) în jur. E bine ca acest pământ să fie amestecat cu humus-compost — rămășițe de gunoaie foarte bine putrezit și mărunț, — că atunci când dată fiind timpul prea seccetos și vom fi nevoiți a uda altoii, să nu se formeze coaje în jurul altoiului.

Pentru a fi altoiul aparat contra vânturilor se va lega către tutore cu ajutorul unei sucituri gujba făcută din salcâ ori dramar, Legarea se va face în forma de 8, așa ca printr'un ochiu al optului să treacă alteiul iar prin celalalt tutorele. Astfel altoiul nu se va spânzura atunci când va crește, putând a luneca liber prin ochiul optului.

Cei cari vor proceda în modul arătat mai sus, vor ajunge să ieie timp îndelungat poame — fructe multe și frumoase.

Ing. agr. **Ilie Agârbiceanu**
directorul Serviciului Agricol al jud. Făgăraș

Dela gunoaie la lumina electrică

La o casă câte lucruri nu iau drumul spre gunoie. Dar mai ales dela bucătăria fiecăruia se aruncă oase, legume, ceaușă, oale și blide sparte, mâncare stricată. Pe sate le dai drumul pe o răpă sau le arunci pe gunoie vitelor, scăpându-te mai ușor de ele, să nu te mai incurce.

La orașe fie ele cât de mici, lucrul nu este așa de ușor, nu se poate aruca o oală spartă într'o curte mică, prin care mai trec și alții și mici peste gard la un vecin și mai ales rămășițele dela facerea mâncărilor.

În orașele mici, vine căruța sau carul primăriei, îți ia lada cu bălmăjenii, dacă ai scos-o în fața casei, și-o golește, și-o lasă iar acolo, trece la vecin și așa mai departe până se umple carul pe care-l descarcă îndată la marginea orașului lângă vreo apă, ea să te poți scălda în ea mai bine sau astupă niște gropi.

În orașele mari cu mii de case, cu 2 sau mai multe rânduri, în cari trăiesc zeci de familii și unde fiecare familie își aruncă resturile de mâncare, ne mai amintind de sutele de hoteluri și restaurante, se schimbă lucrurile. Dacă nu s'ar căra în fiecare zi, ar face viața de nesuferit într'o astfel de curte, ba, ar fi primejduită sănătatea celor care locuiesc acolo, prin putrezirea și mirosul lor greoiu. De aceea acestei laturi în conducerea unui mare oraș i-se dă o mare băgare de seamă.

La noi la București vine în fiecare zi un om dela primărie cu o căruță trasă de un cal, în formă de coșară, toată din fier, care sunând dintr'un clopoțel, anunță servitoarea din casă să aducă gunoaiele la căruță.

Am scris în fruntea acestor știri „*dela gunoaie la lumina electrică*“, lucru care pare de necrezut și totuși este, voind să vă dau numai un caz ce se fac cu gunoaiele acestea la Paris, capitala Franței.

La 6 și jumătate dimineața gunoaiele sunt scoase cu lăduțele lor anume, din fiecare curte a acelor 100.000 case de 2 lucrători și puse în linie pe marginea trotuarului, de unde sunt golite în automobile anume, lăduțele fiind apoi duse goale înapoi în curte de alți doi oameni. Acest lucru se întâmplă între 6 jum. și 8 jum. în fiecare zi. În fie care automobil se adună gunoaiele dela 150 case sau 150 de lăduți. Drumul fiecărui automobil e hotărât dinainte, ele plecând toate deodată, rentorcându-se deasemenea în același timp.

Patru mari fabrici așezate la marginile Parisului primesc gunoaiele. În fața fiecăruia este 1 sau 2 gropi mari de 12 m. pe 60 m., unde automobilele se descarcă singure. Într'o groapă de aceasta se adună dela 700 la 3000 m. cubici gunoaie.

Pe fundul gropilor sau chiar în aer sunt cupe sau curele care iau gunoaiele ducându-le la cupoare pentru ardere. În drum fierăriile sunt atrase de magneti mari, deoarece ele nu ard. Înainte de a-se pune în foc ele sunt

trecute prin niște greble mari de oțel cu dinții la 20 milimetri departe. Gunoaiele cari trec prin dinți sunt date ca îngrășăminte pentru agricultură, iar restul arse.

În cele 5 cuptoare ale fabricilor se ard la oră 120.000 kgr. gunoaie care vin pe vagonete, dela greblele de oțel, cari se descarcă singure când ajung peste o deschizătură anumită. Ele cad întâiu într'un uscător așezat în vecinătatea cuptorului, unde se uscă cu ajutorul căldurii pe care o are fumul și gazele care iasă din cuptor, iar de aici intră după aceea în cuptor, unde ard fără să fie amestecate cu altceva.

Cele 6 cuptoare dau pe ceas 234.000 kgr. aburi de apă, cari mișcă mașinile cari produc electricitatea și cari dau 40.350 kilovați (este o măsură pentru electrică; 3 kilovați fac acelaș lucru ca 4 cai tari) cari sunt vânduți la societatea electrică.

Astfel din gunoaiele scoase din curte la 6 jum. dimineața, peste 2 sau 3 ore ele dau lumină electrică în aceleași case.

Se mai scoate ceva.

Fiecare kgr. de gunoi ars dă 70 grame rămășițe; iar pe an dela cele 500.000 tone gunoi, fac 20.000 tone rămășițe sau 2000 vagoane deschise. Rămășițele acestora după ce s'au răcit sunt măcinate mărunț, muiate cu apă, trecute prin prese, ieșind cărămizi din care se fac case.

Cele 4 fabrici fac pe ceas 32.000 cărămizi. Iară fumul care iasă, este alb, nestricător sănătății fiind trecut prin apă înainte de a ieși pe coș.

Iată unde a ajuns știința! Prin punerea numai a cuptoarelor între gunoaie și mașinile electrice. Iată cum materia se schimbă prin ea însuși, ajungând din gunoaie fără valoare la o putere nobilă. Atât în știință cât și în viață se tinde din ce în ce mai mult spre o economie din ce în ce mai sănătoasă și mai aspră.

Nimic nu se pierde, nimic nu se crează în lumea aceasta, ci totul numai se schimbă.

Pavel Budiu

Razele Roentgen

Astfel se numesc razele cu ajutorul cărora doctorii văd în corpul omeneș, după numele aceluia, care le-a descoperit.

Razele acestea trec cu ușurință pătrunzându-se în corpuri prin care lumina n'ar putea în nici un caz străbate.

Oaselu se văd bine, pieptul unui om este străbătut de ele, văzându-se umbra plămânilor, putându-se vedea cele mai mici răni ale lor. Umbra inimii se poate vedea cu ușurință, la fel stomacul.

Un glonte sau un alt corp străin, care a intrat în corp, se poate afla îndată cu aceste raze.

La vămuri sau poștă se poate și cusiguranță fără a le deschide, ce este înăuntrul unui pachet sau unei scrisori.

Pietrele prețioase se pot cunoaște de cele false, deoarece primele sunt străbătute de aceste raze, pe când cele din urmă aruncă o umbră.

Ieșanele vechi se pot deosebi de cele de azi, aici cele noi lasă să treacă razele Roentgen prin ele, pe când cele vechi nu.

Morții cu ajutorul lor grăesc, deoarece doctorii pot spune modul cum a intrat un glonte în trupul omului, putându-se și dacă e vorba de un omor sau de o întâmplare nenorocită.

Aceste raze atingând un timp mai îndelungat pielea, produc răni, chiar moartea. De aceea cel ce privește pe un bolnav cu ajutorul lor se închide într'o cușcă captușită cu plumb, de unde se uită printr'o fereastră de sticlă făcută tot cu plumb.

Pozsele luate cu aceste raze se numesc radiografice.

P. Budiu

Cărți nouă

Viețile sfinților pe luna Februarie, culegere de C. S., Iași, Institutul de Arte Grafice și Editură „Presa Bună”, 1933. Nr. 2 din Biblioteca „Presa Bună”, seria „Viețile Sfinților”. Pagini 128 cu mai multe icoane sfinte, prețul 15 Lei.

Direcțiunea Institutului „Presa Bună” a scos al doilea volum din Viețile sfinților, și anume cel de pe luna Februarie. Volumul cuprinde 29 vieți de ale sfinților, cari sunt sărbătorite în luna Februarie în biserica de rit latin. Cele 128 pagini se citesc ușor și cu plăcere.

Păr. Petru Suau S. I. Ce este, ce cere, ce dă Preasfânta inimă a lui Isus, traducere din limba franceză de I. B. Biblioteca „Presa Bună” Seria religioasă Nr. 15. Iași, 1933. 63 pagini, cu o frumoasă icoană, prețul 10 Lei.

Cărticica se împarte în trei părți și răspunde, foarte drăguț și frumos, la cele trei întrebări din titlu. O recomandăm cu drag tuturor aceluia, cari vreau să cunoască cultul Inimii lui Isus.

De vânzare o casă

În Str. Simion Bărnuț Nr. 46

186 1-3

Am primit câte 100 Lei dela următorii: Colegiu Serafic Oradea, Aurel Crișan, Of. parohial Bogata, Roșca Nicodin, Ciomei Vasile, S. Mureșan,

Câte 150 Ilie Berghezan, Victor Pop, Selegean P. și Crișan E., Ioan Gârbe, Gh. Mihălțan, Ioan Pop I. V. Alte sume: Alexandru Borza 500, Aurel Pop 180, Dălea Ioan 75, Man Alaxandru 240, Socol Onisie 60.

Demetriu Nicolici, ne cereți să Vă spunem datoria D.-Voastră la foaie. Mai aveți de plată pe 1931 Lei 180, pe 1932 — 180, 1933 — 150, în total 510 Lei.

Redactor: IULIU MAIOR.

Societatea corală „Doina Câmpiei” Răciu

Concurs

Societatea corală „Doina Câmpiei” din Răciu, jud. Mureș, cu termenul de 15 Noiembrie 1933, publică concurs la postul de instructor și conducător de cor.

Retribuția după invoială.

Concurenții, până la data de mai sus, își vor însuși ofertele, arătând în aceleași condițiile de angajare. Vor fi preferați învățătorii fără posturi, cari vor putea dovedi că au aptitudini pentru instruire și conducere de coruri.

Răciu, la 20 Octombrie 1933.

Președinte:
NICOLAE VULCU
(185) 1-1

Secretar:
MIRCEA B.

Cărți de învățatură și petrecere

La Librăria Seminarului Teologic din Blaj se află de vânzare următoarele cărți scrise pe înțelesul tuturor de Alexandru Lupeanu-Melin, directorul gazetei „Unirea Poporului”:

Sămânța viitorului, îndemnuri luminoase pentru părinți, cum să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu, spre binele lor și al neamului Lei 3.—

În pragul vremii, învățătură pentru săteni în timpul de prefaceri prin cari a trecut lumea dela războiu încoace 10.—

Blajul istoric în icoane sau oglinda în care se vede întreg trecutul de jertfe și de lupte al vestitului orașel românesc dela îmbinarea Târnavelor 10.—

Sufletul Blajului o cuvântare lămurită, în care se arată sufletul creștinesc și românesc pe care l-au avut arhierii și cărturaril cel mari ai Blajului 8.—

Copil în războiu, povestiri duioase din zilele pline de dureri ale marelui războiu 2.—

Cărțile vinde pe Suru, piesă de teatru pentru reprezentațiile de prin sate, plină de haz, care face multă voie bună 5.—

De pe Secaș, poezii populare foarte vechi, culese în comuna Roșia de Secaș de un cărturar de de mult 8.—

Cartea Crailor sau cântecele Iroilor la Nașterea Domnului 10.—

Banii se trimit prin poștă, pe înainte, cu mandat postal, adaogându-se și câte 2—3 lei pentru poștă de fiecare carte dacă se cer separat. Toate cărțile împreună 60 Lei și poșta o plătește librăria.

Se cer dela

Librăria Seminarului Teologic, Blaj